

Przeklęte książki – 5

29 maja 2014

„Protokoły mędrców Syjonu” są jedną z najsłynniejszych mistyfikacji. Już od ponad stulecia broszura ta niepokoi mieszkańców Ziemi.

Od momentu powstania tekst o światowym spisku żydowskim wielokrotnie ukazywał się w wielomilionowych nakładach i został przetłumaczony na wiele języków świata. Wydawcy prezentowali „Protokoły” jako rzeczywiste dokumenty – rzekome stenotypy raportów uczestników Kongresu Syjonistycznego, który odbył się w Szwajcarii w Bazylei w 1897 roku. Spory wokół autentyczności dokumentów trwają do dzisiaj.

W Rosji „Protokoły” zostały po raz pierwszy wydane w latach 1903 i 1905. Wydawcy twierdzili, że jest to tłumaczenie dokumentu otrzymanego z Francji.

Oba wydania zawierają 24 protokoły z rzekomo realnych podziemnych posiedzeń reprezentantów żydowskich, omawiających strategię przejęcia władzy nad światem. Zgodnie z treścią tekstu, władzę nad światem miało przejąć trzech „mędrców” „cesarza Izraela” z rodu Dawida. Cesarz będzie autokratycznie rządzić ludzkością, a w razie jego śmierci lub ciężkiej choroby „mędrcy” przełożą władzę kolejnemu wybranemu.

W dziesięciu pierwszych protokołach opisany jest program zniszczenia państw chrześcijańskich. W myśl uczestników spisku, najskuteczniejsze sposoby zniszczenia społeczeństwa były następujące: propaganda swobód demokratycznych i praw człowieka, przekupienie prasy, narzucanie kultu pieniędzy, ustanowienie monopolu obok prowokowania wojen gospodarczych, wsparcie tajnej działalności masonerii. Spiskowcy wzywają do napędzania wyścigu zbrojeń, sprzyjania wzrostowi armii i policji, prowokowania wojny między nieżydowskimi państwami, promowania anarchii, swobody obyczajów i rozpusty. Głównym

narzędziem niszczenia są wolnomularze, którzy nawet nie wiedzą, że ich prawdziwym przeznaczeniem jest służenie ustanowieniu żydowskiego „superrządu”.

Kolejnych 14 protokołów opisuje przejście do światowego samodzielnictwa i nowy ład państwowy. Tekst kończy się „wyjaśnieniami” tłumacząc, że Protokoły mędrców Syjonu zostały podpisane przez anonimowych „syjońskich przedstawicieli” i w tajemnicy wydostane z księgi protokołów, znajdującej się w magazynie Syjońskiej Kancelarii Głównej we Francji.

Podejrzenia, że jest to podróbka, pojawiły się od razu. Mimo to tekst protokołów zdobył szeroką popularność. Czym zauroczył czytelników? W pierwszej kolejności, robi wrażenie złowieszcza tajemniczość. Jeszcze w czasach średniowiecza widmo żydowskiego spisku niepokoiło wyobraźnię chrześcijan, jest z nim związane oskarżenie o zatrucie przez Żydów studni na rozkaz starszyzn ze Stambułu i Jerozolimy. Krążyły plotki o tajnych naradach rabinów w celu przygotowania zabójstw rytualnych. W Hiszpanii i Portugalii, a następnie w innych krajach Europy oskarżenia stopniowo przesunęły się z religii w kierunku polityki. Wówczas po raz pierwszy pojawiła się potrzeba fałszerstw, uzasadniających prześladowania Żydów. Na przykład, w fałszywej korespondencji z 1489 roku stambulskich rabinów z hiszpańskimi Żydami (Paryż, 1583 roku) rabini doradzają hiszpańskiemu współwyznawcom kształcenie dzieci na handlarzy, lekarzy, aptekarzy, księży, adwokatów, aby szkodzić chrześcijanom i z czasem ich zniewolić.

Idea spisku politycznego Żydów przeciwko państwom chrześcijańskim nabrała ostrości po zwołaniu przez Napoleona I Sanhedrynu w 1807 roku. Od lat 60. XIX wieku w środowiskach reakcyjnych Niemiec rozwija się myśl o spisku Żydów i wolnomularzy w celu wspólnego podważenia podstaw świata chrześcijańskiego; podchwyciła ją Francja.

Idea spisku żydowskiego znalazła „artystyczne” odzwierciedlenie w powieści niemieckiego pisarza Hermanna

Goedschego (pseudonim Johna Retcliffe'a) „Biarritz-Rzym” (1866-70), która stała się jednym z bezpośrednich źródeł Protokołów mędrców Syjonu. Została w niej opisana tajna narada nad grobem „świętego rabina” przedstawicieli Dwunastu Plemion Izraela, którzy omawiają plan zniszczenia chrześcijaństwa i ustanowienia cesarstwa żydowskiego.

Fałszerstwa i mistyfikacje były rozprzestrzenione w Europie od drugiej połowy XVIII wieku. Część z nich miała cele polityczne.

Autor: Anna Fedorowa

Źródło: [Głos Rosji](#)